

[Glistrup]

blikket udlånes til Danmark, ikke bruges til at fremme industrien og de andre betalingsbalanceerhverv, men i stedet for bruges til at udvide den offentlige sektor, til at finansiere finansministerens multimilliardunderskud på betalingsbalancen. Situationen er den, at når vi kommer frem til det attråede tidspunkt, hvor udlandskonjunkturen vender, så vil forholdet i udlandsbankerne være det, at så skal de til af hensyn til deres egen industri, deres egne betalingsbalanceerhverv, at trække disse penge hjem fra Danmark. Til den tid skal Danmark til at nettotilbagebetale på den låntagning, som vi har frådset op i disse år, i stedet for at anvende de kreditmuligheder, som vi har fået, på en fornuftig og hensigtsmæssig måde.

Derfor vil dansk industri, som til den tid i allerhøjeste grad vil have behov for at få tilskud af midler fra udlandet, til den tid befinde sig i den situation, at man ikke kan låne og ikke kan gøre brug af det opsving i verdenskonjunkturerne, som indtræder til den tid. Dansk industri er jo igennem skatter og restriktioner blevet så udsuget her igennem de mange sidst forløbne år, at vi befinder os i den situation, at de ikke kan klare sig på egen hånd, når opsvinget kommer, når man skal til både at etablere nye arbejdspladser og til at bruge den finansiering, som skal til i den tid, man oparbejder de nye vareproduktioner, og før man får pengene hjem efter måske 90 dages kredit efter leveringen af varerne.

Dér vil man altså, med den politik, som regeringen hidtil har ført, have skadet dansk industri, ved at vi til den tid har udtømt vore lånemuligheder og tværtimod må regne med, at vi skal til at sone de synder, som er begået i disse snart 3 års regeringstid fra regeringens side, at vi skal til at bruge de midler, som er modtaget, til at sprede ud til ting, der ikke gør vort erhvervsliv mere effektivt.

Det er altså således, at det er her og nu, vi må have industridebatten, det er her og nu, vi må finde frem til, hvordan vi løser industriens problemer. Og når vi så stiller spørgsmålet om, hvordan vi løser industriens problemer, så er det således, at der igennem de sidste år fra de større eller mindre politiske forlig og lovgivningsforanstaltninger, som regeringen har gennemført, faktisk er kommet en ny linje ind i dansk lovgivning, man kan kalde det for en krybende socialisering,

ved at man har anvendt disse selektive sektortilskudsordninger så af den ene art og så af den anden art. Det vil sige, at man har givet de ministerier, der skal bevilge tilskud, der skal bestemme, om man skal have den ene eller anden kvota i valutagarantitabsordningen og alle de andre selektive sektorordninger, som er gennemført, man har givet de pågældende ministerielle kontorer – og til syvende og sidst altså regeringen – hånd og halsret over, hvad der skal udvikle sig og hvad der ikke skal udvikle sig inden for dansk industri.

Det er muligt, at der heri ikke ligger noget bevidst tiltag i retning af at gennemføre socialiseringen. Men fremskridtspartiet har, hvad enten det så er regeringen bevidst eller ikke bevidst, afgjort set, at der her er en helt ny udviklingslinje, som kommer ind ad bagdøren med det emne, som vi nu har diskuteret gennem de sidste 2-3 generationer, i retning af, at den rolle, der kan tildeles den danske industri i den kommende samfundsudvikling, hvis man fortsætter den politik, som regeringen mere eller mindre uafvidende er kommet til at føre inden for de sidste 2-3 år, det bliver en rolle, som i hvert tilfælde er præget af ufrihed, tvang og statsdirigering.

Det er emner af denne art, fremskridtspartiet håber at vi får en klar og god debat om her i dag, og vi håber at nå frem til, at folkettingen her for første gang har lejlighed til at føre en samlet industripolitisk debat, at folkettingen tilkendegiver, efter hvilke retningslinjer folketingets flertal ønsker at industripolitikken skal føres videre frem her i Danmark.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Det er regeringens vurdering, at industrien har overmåde stor betydning for samfundsudviklingen, og det var det, jeg skulle sige noget om, fordi denne forespørgsel jo er rettet til statsministeren.

Jeg skal derfor sige, at vi også føler, at industrien er centralt placeret. Vi ønsker, at der skal være et snævert samarbejde med industrien om alle forhold, der vedrører vor erhvervsudvikling. Vi kan som regering selv sagt ikke bare sige ja og amen til alle de tanker, ideer og forslag, der måtte komme fra industrien, men så langt som overhovedet muligt ønsker vi at være forstående og øn-